

Adi Vidmajer –

dobitnik Bloudkove nagrade iz planinskih vrst

✍ Pogovarjala se je Slavica Tovšak

Bloudkova nagrada je najvišje priznanje Republike Slovenije, ki ga od leta 1965 podeljuje Odbor za podeljevanje Bloudkovih priznanj za dosežke na področju športa. Med dobitniki, ki so nagrade za leto 2008 prejeli 11. februarja 2009 na Brdu pri Kranju, so bili Primož Kozmus, Jože Okoren, Stane Papež in tudi Adi Vidmajer. Slovesnost je potekala na dan, ko je bil rojen inženir Stanko Bloudek, eden najpomembnejših športnih organizatorjev in do sedaj edini Slovenec, ki je bil član predsedstva Olimpijskega komiteja. Številnim čestitkam Adiju Vidmajerju se pridružuje tudi uredniški odbor Planinskega vestnika. Z veseljem smo ga povprašali o njegovih občutkih ter športni in planinski dejavnosti.

Tudi PZS je dala podporo predlagatelju, Zvezi športnih društev Občine Žalec, za podelitev Bloudkove nagrade. V utemeljitvi je bilo navedeno, da PZS predlog v celoti podpira, saj je vaše delovanje v planinstvu vidno in opazno. Dva mandata ste bili podpredsednik PZS, član upravnega odbora PZS, aktivno ste sodelovali pri krepitevi planinskih društev in njihovem vključevanju v meddruštvene odbore. Konstruktiven je bil vaš prispevek za uveljavljanje programov planinske vzgoje in izobraževanje ter kategorizacijo vrhunskih športnikov v planinstvu. Povejte nam, kaj vam je pomenila vsestranska podpora PZS pri oblikovanju predloga za Bloudkovo nagrado?

»Ob predlogih Atletske zveze Slovenije in ostalih zvez, Zveze športnih društev mi prav gotovo veliko pomeni tudi predlog PZS.«

Samo na področju planinstva ste prejeli vsa najvišja priznanja PZS: spominsko plaketo PZS, svečano listino PZS, častni znak svobode RS za delo v planinski organizaciji. Zaslužno ste prejeli tudi vrsto športnih priznanj na občinski, regijski in državni ravni. Kaj vam ob vseh teh pomembnih priznanjih pomeni Bloudkova nagrada?

»Bloudkova nagrada je za vsakega športnika, športnega delavca, organizatorja v športu res nekaj, kar ti je v ponos in čast, da si med toliko kandidati izbran prav ti. Šele sedaj se zavedam, da je preteklo ogromno let od takrat, ko smo orali ledino v različnih športih kot tekmovalci, organizatorji, sodniki, trenerji, vodniki (pedagogi). Neizmerno sem vesel in ponosen, ker vem, da so veseli tudi moji prijatelji in vsi tisti, ki so vsa leta z mano krojili šport v Savinjski dolini in Sloveniji. Hvala vam, prijatelji.«

Kot profesor telesne vzgoje ste vse življenje ostali zvesti športu in športnim aktivnostim. Najvišje nagrade in prva mesta ste dosegali kot metalec kladiva, veliko življenjske energije ste vložili v priprave na izgradnjo atletskega stadiona v Žalcu. Leta 1972 ste postali prvi predsednik PD Prebold in bili celo pobudnik za ustanovitev društva. Kako vam je uspelo povezovati izrazito športne aktivnosti z aktivnostmi na področju planinstva?

»Kot večni optimist in človek, nabit z osebno pozitivno energijo, sem vedno stremel za tem, da je treba vsakomur, ki ga imaš pred sabo, ne glede na njegovo prepričanje vlivati – nuditi tisto, kar

mu bo dalo še več samozavesti in poleta v lepše življenje. Zato sem tudi sam včasih zmozel tisto, kar je bilo že skoraj nedosegljivo. Torej sem bil vedno človek za akcije, a to je bilo v času, ko sem poučeval v OŠ Prebold, ali kot sekretar na Telesnokulturni skupnosti v Žalcu ali kot komandant – poveljnik v Teritorialni obrambi in končno kot ravnatelj na I. OŠ Žalec. Skozi vse te obveznosti sem bil športnik in športni delavec – brez pavze.«

Poznamo vas kot dolgoletnega podpredsednika PZS, kjer ste si med drugim veliko prizadevali za učinkovito povezovalno delo med planinskimi društvi in meddruštvenimi odbori. Kako danes vidite prihodnost delovanja meddruštvenih odborov?

»Vedno sem bil ponosen na planinska društva, ki so z neizmerno zagnanostjo, odgovornostjo in odlično organizacijo pri vodenju izletov, pohodov, pridobivanju članstva, označevanju planinskih poti, varstvu gorske narave, gospodarske dejavnosti in dela z mladimi znala izpeljati letne programe, ki so zadovoljili njihovo članstvo. Kar se tiče meddruštvenih odborov, pa moram reči, da sem jih »forsiral« iz preprostega razloga, da se bodo društva še bolj povezovala in dogovarjala o koordinaciji programov ter regijskem reševanju nekaterih problemov, ki so skupnega planinskega pomena (koče, varstvo gorske

narave, označevanje poti, mladinski tabori itd.). Meddruštveni odbori naj bi še naprej ostali pravi in dobri koordinatorji med planinskimi društvi in PZS. Najmanj sem si želel, da bi postali administrativni »zajedalci« – nekoristni subjekti planinstva.«

Znano je vaše delo z mladimi, saj ste kot dolgoletni ravnatelj osnovne šole v Preboldu vložili veliko časa in energije za razvoj planinstva med učenci in njihovimi starši ter učitelji. Kako ocenjujete delo z mladimi na osnovnih in srednjih šolah ter v Mladinski komisiji pri PZS?

»Moje delo z mladimi v planinstvu traja od leta 1965, ko sem še poučeval na OŠ Prebold. Moja znana šola planinstva je pod Kozorogom več kot 40 let. Tudi v času ravnateljavanja na I. OŠ v Žalcu nisem miroval, ampak sem uvedel redno planinsko šolo v naravi za 6. razrede ter obvezne izlete – pohode učencev v gorski svet. Učiteljske konference so bile predvsem (zaključne) v planinskih kočah po Sloveniji. Še danes je moj Kozorog¹ aktiven na OŠ Prebold, kjer letno pripravimo do petnajst izletov in dva tabora. Mladinska komisija pri PZS je bila vedno aktivna. Da je prišlo včasih do krize, je prav gotovo kriva menjava generacije mladih, sicer pa mislim, da je v mladih polno prelepih, čudovitih idej, ki jih je treba izkoristiti in jim pomagati, da se realizirajo.«

V določenem obdobju ste kot podpredsednik PZS sodelovali tudi z uredniškim odborom Planinskega vestnika. Kaj menite o vsebinski zasnovi te naše najstarejše revije na področju planinstva?

»Kako sem bil vesel, da sem leta 1960 spoznal profesorja Tineta Orla, tudi urednika PV. Postala sva dobra planinska prijatelja. Vedno sem izražal veliko spoštovanje do najstarejše planinske revije. Ko je v določenih letih prihajalo do krize tudi v uredništvu, sem si prizadeval, da se je stanje spravilo v ravnovesje. Sram bi me bilo, če bi v tistem trenutku Vestnik prenehal izhajati. Spraševal sem se, ali ljudje res ne čutijo zgodovinskega pomena te planinske revije, ali je res že vse slabo in zanič, kar ima dolgo zgodovinsko preteklost. Čestitam vsem, ki si prizadevajo, da je PV tako raznolik. Čestitam tudi vsem planinskim društvom, ki si s PZS prizadevajo voditi najbolj množično športnorekreativno organizacijo v Sloveniji. Vesel sem, ker sem njen član.« ◉

Stane Simšič, Franci Ekar in Adi Vidmajer

¹ Planinska skupina na osnovni šoli.